

Ikitie

Antti Tuuri

Download now

Read Online ➔

Ikitie

Antti Tuuri

Ikitie Antti Tuuri

Jussi Ketola on tuonut Amerikasta mukanaan Matti Kurikan sosialismia. Kesällä 1930 lapuanliikkeen miehet hakevat hänet kotoaan yöllä, pahoinpitelevät ja vievät Kosolaan Lapualle. Matka jatkuu lapualaisten muiluttajien etappitietä, ikitietä, kohti Venäjää. Ketola harhailee Venäjän puoleisessa Karjalassa, osuu venäläisten rajavartioasemaan ja tuodaan lopulta Petroskoihin.

Karjalan autonomisessa tasavallassa Ketola tapaa tuttuja New Yorkin vuosiltaan ja työskentelee muutaman vuoden siirtolaisten perustamassa Säde-kolhoosissa. Siellä hänellä on myös uusi perhe.

Kun suomalaisten puhdistukset Karjalassa alkavat, myös Säteen väkeä pidätetään, tuttuja katoaa öisin vankileireille ja ammuttavaksi. Lapuanliike on lakkautettu ja Vihtori Kosola kuollut. Ketola arvelee uskaltautuvansa jo pysyvästi kotimaahan.

Ikitie Details

Date : Published 2011 by Otava

ISBN : 9789511238164

Author : Antti Tuuri

Format : Hardcover 431 pages

Genre : European Literature, Finnish Literature, Fiction

 [Download Ikitie ...pdf](#)

 [Read Online Ikitie ...pdf](#)

Download and Read Free Online Ikitie Antti Tuuri

From Reader Review Ikitie for online ebook

Jere Sumell says

Itsekin kiinnostuin tästä teoksesta uuden elokuvan julkaisun myötä. Ajattelin lukea ensin kirjan, ja vaikka sivarina en ole lukenut juuri historiallisia sotaromaaneja lukion jälkeen, tämä romaani tempaisi mukaansa. Hyvä kate muutamien eurojen pakkari-investoinnille. Pitänee lukea Tuuria lisää jatkossa.

Cat says

Tasase tempoga raamat. Mida edasi, seda lähemale hiilib õõvastus, hirm & viha, teades, mis ootab ees. Aga kõigest hoolimata on olemas ka killuke lootust valgusele.

"Jätkame sealt, kuhu olime jäänud."

Mj says

I'm very surprised - Tuuri is really back in form. A strong, strong novel.

Hande says

3,5 tähteä. Aihe hyvin mielenkiintoinen, eikä siitä ole liikaa puhuttu. Hahmot jäivät kuitenkin minulle etäisiksi, en oikein saanut heistä otetta. Kerronta piti otteessaan alusta loppuun.

Tiia says

Ensimmäinen Tuurin kirjani. Valikoitui luettavaksi enemmän aiheen kuin kirjailijan takia. Aluksi Tuurin tapa kirjoittaa (minä-kertoja) ärsytti, mutta siihen tottui aika nopeasti. Aihe jäi pohdituttamaan ja nyt tekisi mieli lukea aiheeseen liittyvä tietokirja. Tarina itsessään on keskiverto.

Reelika Raimet says

<https://raamaturiulike.wordpress.com...>

Triinu says

Minu arvamused leiab seekord kahest blogist: <https://lugemiselamused.wordpress.com...> ja <https://triinuraamatud.wordpress.com/...>

Jukka Aakula says

Antti Tuuri on parhaita kotimaisia kirjailijoita ja useimmat hänen kirjansa ansaitsevat täydet tähdet.

Tämä kirja puhutteli toki normaaliakin enemmän. Karjalaan sosialismia rakentamaan matkustaneiden suomalaiset ovat saaneet parhaan mahdollisen kuvauksen.

Kirja on ajankohtainen siinäkin mielessä, että viimeaikaiset tapahtumat Venäjällä ovat taas osoittaneet, että mitään periaattellista edistystä ei ole tapahtunut Venäjän maalla näistä ajoista. Murhattujen määrä on toki selvästi pienempi mutta laittomuus, korruptio ja mielivalta rehottavat siinä missä Neuvosto-aikanakin.

Toinen oppi on se että lopulta näistä riidan kylväjistä kuten kansanvaltuuskunnasta ja Lapuan liikkeestä - ja nykyajan vastaavista - hyötyy vain Vanha Vainooja.

Riitta says

Vaikuttava mutta melko tylsästi kerrottu tarina, jonka luin loppuun vain sen historiallisen mielenkiinnon takia. Päähenkilö jäi kaukaiseksi eikä hänen kohtalonsa kaikessa karmeudessaan liikuttanut. En ole samannimistä elokuva nähnyt, mutta alan vahvasti epäillä että se on kirjaa parempi... Ei innosta lukemaan lisää samalta kirjailijalta.

Arja says

Elokuvan ja lukupiirin innoittamana luin. Ja pidin. Nyt pohdin, pitääkö lukea seuraava osakin.

Matti Karjalainen says

Antti Tuurin "Ikitie" (Otava, 2011) ehti pölyttyä kirjahyllyssäni melko pitkään, mutta Suomalaiset fasistit - Mustan sarastuksen airuet sai minut kiinnostumaan 1930-luvun äärioikeistosta siinä määrin, että päätin lukaista aiheesta myös jonkun fiktiivisen opuksen.

Tapahtumat alkavat siitä, kun Lapuan liikkeen miehet saapuvat kauhavalaisen Jussi Ketolan taloon keskellä yötä ja pakottavat tämän aseella uhaten mustan auton takapenkille. Kommunistiksi syytetty mies muilutetaan itärajalle, pahoinpidellään ja uhataan tappaa. Ketola pakenee kuitenkin vangitsijoiltaan ja päättyy rajan toiselle puolelle, jossa amerikansuomalaiset kommunistit, kansalaissodan puhdistuksia paenneet suomalaiset ja monet muut punaiset idealistit pyrkivät luomaan työväestön ihanneyhteiskuntaa.

Jussi Ketola syntyy uudestaan. Koska paluuta entiseen isänmaahan ei ole, hän saa uuden henkilöllisyyden, uuden kansalaisuuden, uuden perheen ja uuden asuinpaikan kolhoosista. Neuvostoparatiisi osoittaa kuitenkin melko pian nurjat kasvonsa, ja uuden ja uljaan yhteiskunnan rakentajien tien päässä on Krasnyi Boriksi nimitetty metsikkö. Tuuri kuvaa jäyhästi mutta siitä huolimatta vähintään yhtä vaikuttavasti Stalinin ja GPU:n toimeenpanemia puhdistuksia kuin kirjailijakollegansa Jari Tervo niin ikään erinomaisessa

romaanissaan Troikka.

Niin sinimusta kuin tulipunainen aate näyttävät ikävimmät kasvonsa Jussi Ketolalle, joka suhtautuu kohtaloonsa fatalistisesti, mutta ei tahtoisi luopua humaaneista periaatteistaan uhkailujen tai edes aseiden piipun edessä. Eräänlainen suomalaisen miehen ideaalikuva lieenee siis kyseessä. Mutta kestääkö jäyhinkään meistä ihan kaikkea?

Tuurin kirjoitustyyliä on syystäkin kuvattu toteavaksi, vähän ilmeettömäksi, mutta siitä huolimatta jo yksistään loppukohtaus on kaikessa spartalaisuudessa tunteenilmaisussaan hyvin vaikuttava. Lisäksi teoksesta on löydettävissä yllättävän paljon hiljaista huumoria, vaikka kuvatut aiheet itsessään melko surullisia ja ahdistavia ovatkin.

Lopputuloksena on kaiken kaikkiaan erinomainen romaani, jota voi suositella kaikille lähihistoriastamme kiinnostuneille lukijoille.

Jarno Mehtiö says

Luin aikanaan yläasteella ja lukiossa Tuurin Pohjanmaa-sarjan. Pidin niistä kaikista erittäin paljon, vieläkin muistan niiden lukemisen kesälomalla veneellä. Myös Pohjanmaa- ja Talvisota-elokuvat ovat tulleet tutuksi ja useasti katsotuksi. Sitten joskus armeijan jälkeen luin jonkun muun Tuurin kirjan, jota en enää edes muista. Se ei tehnyt suurta vaikutusta. Tuntui, ettei kerrontatyyli lakonisine piirteineen ja dialogine ilman dialogin kirjoitusta toiminut.

Ikitien päätin lukea, kun elokuvaa (luullakseni) keuhuttiin. Kannatti lukea. Kirja oli hyvä, Tuurin kerronta oli vetävää, huumori toimi myös. Aloin vähän kyllä jo miettiä loppua kohti, että viritys oli hieman kevyt aiheen raskauteen nähden. Toisaalta, myös vastaanottajassa voi olla vikaa tällöin. Jos ei osaa nähdä kauheksia ja irvokkuuksia kerronnan alta, ei se aina ole kertojan vika. Ja Neuvostoliiton lopun kuvaus oli kyllä koskettava. Ei kaiken tarvitse olla Littelä, että vaikuttaa.

JP Peltola says

Vahva teos. Ensimmäinen Tuuri, jonka luin ja näitähän pitää lukea lisää!

Janne says

Jos joku sen jo unohti, Antti Tuuri antaa vahvan muistuksen kuka on kerronnan mestari. Muutaman keveämmän väliteoksen jälkeen Ikitie nousee väistämättä Pohjanmaa-sarjan mittoihin. Kerronta on tutun väheeleistä ja lauseet sanovat sen, ja vain sen mitä tapahtuu. Kun ihminen tapetaan ilman tunteita, Tuuri kertoo sen ilman tunteita - vastuu mielen kuohunnasta on lukijalla. Finlandia-palkintoja on myönnetty huonommillekin kirjoille. Tuuri on jo yhden saanut, joten rima voi olla korkeammalla. Joka tapauksessa, jos joku ei ole vielä Tuuria lukenut, tästä on hyvä aloittaa. Muiden lukulistalle Ikitie on suorastaan pakollinen.

Anneli Renfors says

Historia kiinnostaa aina ja erityisesti Suomen, Euroopan ja entisen Neuvostoliiton historia. Erittäin kiinnostava tarina. Puutteet ovat ehkä lähinnä kielen puolella, ei mitenkään suuria filosofisia ajatuksia tai kauniita lauseita. Toisaalta tähän tarinaan sopii arkinen, vähän töksähtelevä, mitään kaunistelematon kieli.
